

idag fremsatte, ere blevne bekæmpede, naar han ved andre Leiligheder har fremsat dem. Det ærede Medlem drog nogle ganske besynderlige Slutninger af nogle Kjendsgjerninger, som jeg ogsaa skal tillade mig at berøre. Det ærede Medlem sagde, at fiden man ikke optog Vallos og Benimetoftes Bøndergods til Afhændelse i Henhold til en Lov, som han nævnte, skulde deri ligge, at det ikke var muligt for Lovgivningsmagten at gribe ind med Hensyn til disse Stiftelser. Jeg troer dog virkelig, at det er gaaet for vidt, naar man deraf, at Lovgivningsmagten i et vist Dieblit finder, at den bør indskrænke sig til at løse Fæsteforholdet paa enkelte Stifters Gods og ikke indlade sig derpaa for andres Bedkommende, fordi den maaskee til den Tid har været noget i Tvivl om, hvorledes deres retslige Stilling skulde betragtes, drager den Slutning, at det skulde være afgjort, at man var fuldkommen paa det Rene med, at de Stiftelser, for hvis Bedkommende Fæsteforholdet ikke var blevet afløst, skulde være af den Bessaffenhed, at Lovgivningsmagten ikke turde gribe ind i deres Forhold. Den anden Slutning, som det ærede Medlem fremkom med, og som heller ikke forekom mig at være holdbar, var den, at, da Administrationen havde anseet disse Stiftelser som hørende under dens Omraade og ikke under Lovgivningsmagten, og da denne havde ladet en saadan Tilstand bestaae, skulde dette være et Bevis for, at Lovgivningsmagten havde anerkjendt, at den ikke burde blande sig i saadanne Stifters Forhold. Nu forekommer det mig dog klart, at, fordi Lovgivningsmagten til en vis Tid finder sig i, at en vis Afgjørelse af visse Forhold finder Sted, har den dog ikke derved præscriberet sin Ret til paa et senere Tidspunkt at blande sig i disse Forhold, naar den maatte finde det beleiligt og rigtigt, og jeg troer derfor virkelig ikke, at den Slutning, hvortil det ærede Medlem kom, kan slaas fast. Derfor disse Stiftelser skulde have en saadan ganske særegen Undtagelsesstilling, maatte den efter min Mening være sikret dem igjennem Grundloven; men naar vi læse Grundloven igjennem, finde vi ikke, at den har reserveret Kongen en særlig Stil-

ling med Hensyn til disse Stiftelser. De ere altsaa gaaede med ind under Rigets almindelige Anliggender, idet de ikke ere undtagne derfra. Naar det ærede Medlem dernæst anførte nogle Paragrapher af Kongeloven til Forsvar for sin Mening, saa forekommer det mig, at ogsaa dette var uden nogen Betydning, idet der ikke i de Paragrapher af Kongeloven, der ere blevne opretholdte, findes en eneste Uttring, hvorfra der kunde drages nogen Slutning om disse Stifters særegne Bessaffenhed. Men iøvrigt er det min Mening, at alle de hørende Spørgsmaal ikke saaledes kunne afgjøres her, men at der maa gaae andre Undersøgelser iforveien, og det er derfor efter min Mening heller ikke rigtigt videre at forfølge dem her. Jeg har kun udtalt mig, som jeg nu har gjort, for at den formeentlig afgjørende Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Københavns 7de Valgfreds, ikke paa nogen Maade skulde staae hen som anerkjendt rigtig. — Med Hensyn til det første af de tre Forslag gjorde det ærede Medlem en Bemærkning, som er i høieste Grad interessant. Han meente nemlig, at, da Regeringen havde forelagt Sagen om Geistlighedens Lønning for Kirkecommissionen, burde Rigsdagen, for den tog nogetsomhelst Bestemmelse om denne Sag, afvente, hvad der i saa Henseende maatte fremkomme fra Commissionen. Nei, det er netop en af Grundene, hvorfor jeg troer, at det er paa Tiden at gribe ind i denne Sag, at Regeringen er gaaet hen og har forelagt Commissionen et Spørgsmaal, som denne ikke har den mindste Ret til at blande sig i. Regeringen har derved stillet sig, som om den antog, at Kirken var Herre over de paagældende Midler, skjøndt den hverken i Grundloven eller nogen anden Lov har den ringeste Støtte for denne Antagelse. Det er netop derpaa, at jeg vil tillade mig at henlede de Herrers Opmærksomhed, at man skal passe paa, at Rigsdagens Rettigheder med Hensyn til disse Midler ikke berøves den derved, at man lader en Forsamling som Kirkecommissionen faae en Indflydelse derpaa, som den efter min Mening ikke bør have; det er kun Regeringens Forudindtagethed med Hensyn til det Spørgsmaal, hvor Giendomsretten over disse Midler hører